

— Ἐμπρός!, τῆς λέγει, δὲν ὑποφέρεσαι πλέον!... Ἐπὶ σπίτι!... Τράβα!

Ἄλλ' αὐτὴ, ἀνετινάχθη ὅλη διαμιάς, ἀγρία, ἐξάλλος.

— Ἄφρησέ με!, ὠλόλυξε. Θά σέ φάω, κακομοίρη!...

Ἡ κραυγὴ αὐτῆς ἀντήχησε διάτορος ἐν τῇ νυκτὶ καὶ ἐνόμισα ὅτι εἶδα ἐν τῷ σκότει λευκάζοντας τοὺς ὀδόντας τῆς, ὡσάν αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ θῆλυς Καννίβαλος νὰ ἤθελε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλήν...

Καὶ ὁ τάλας, ἔντρομος πρὸ τῆς ἀπροσδοκήτου ὀξύτητος τῆς φωνῆς καὶ πρὸ τῆς ἀκατασχήτου βιαιότητος, ἀφίνει αὐθὺς τὸν βραχιονά της, ἥττημένος, ὑποτεταγμένος, βλέπων ὅτι τὸ καλλίτερον πάλιν εἶνε νὰ δώσῃ τόπον τῇ ὀργῇ, περιδέστερος ἢ τὸ πρῖν.

Καὶ ἡ σκηνὴ ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐξακολουθεῖ ὅπως καὶ πρότερον, τῆς γυναικὸς ἀναλαβούσης τὴν θριαμβευτικὴν ἐν τῷ μέσῳ πορείαν τῆς, καὶ ἐξεμούσης ὅ,τι τῆς καταβῆ, καὶ ἐπικαλουμένης ἐκάστοτε ὡς αἴσχος εἰς ὃ τὴν ὑπεχρέωσεν ὁ ἄτιμος αὐτὸς καὶ ὡς ἐγκλημα δι' ὃ εἶχε δίκαιον νὰ κατηγορῇ αὐτὸν τὸν κακοῦργον ὅτι τὴν ἀφίνει κάθε βράδυ μόνην ἔπὶ σπίτι διὰ νὰ κοιμίζῃ τὰ παιδιὰ του, καὶ ὑβρίζουσης ἐν φαρμακερῷ σιέλῳ, ἐνῶ ἐκεῖνοι κρύπτουν ἐκ νέου τὰς μορφάς των, μὲ καταβιβασμένους τοὺς πύλους των καὶ συστρέφοντες τοὺς μύστακάς των...

Μὲ τὸ αὐτὸ βᾶδισμα καὶ τὰς αὐτὰς στάσεις καὶ τὰ αὐτὰ ἐπεισόδια ἐφθασαν ἤδη εἰς τὸ τέλος τῆς δενδροστοιχίας.

Ἐκεῖθεν, ἔκαμψαν ἀριστερὰ, πρὸς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Κατῆλθον εἰς αὐτὴν.

Ἐκαμαν ὀλίγα βήματα.

Καί, διὰ τινος τῶν παρόδων τῆς, τοὺς ἔχασα αἴφνης ἀπ' ἔμπροσθέν μου...

Παρετήρησα γύρω διὰ νὰ ἴδω ποῦ διηυθύνθησαν, ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶδα πλέον.

Εἶχα βαρυνθῆ ἄλλως τε νὰ τοὺς παρακολουθῶ.

Καὶ ἐνῶ ἀπέρχομαι, γελῶν ἐνδομύχως διὰ τὴν ἀλλόκοτον ἱστορίαν εἰς ἣν παρέστην πρὸ μικροῦ οὕτως ἀνεπίστως ἀκουσίως μάρτυς, συλλογίζομαι ἀπ' ἐτέρου μετὰ λύπης τὰ δυστυχῆ μωρὰ, ἅτινα ἀπέμειναν εἰς τὸ σπίτι, μόνα μετὰ τὴν ἐρήμωσίν του πρὸ ὀλίγου καὶ ὑπὸ τῶν δύο κυρίων του, τῶν ἡρώων τῆς σκηνῆς, ἐμπειστημένα ἴσως εἰς τὴν φύλαξιν καμμιάς ὑπηρετρίας ἥτις θὰ ἐρωτολογῇ πιθανῶς καὶ αὐτὴ τὸρα ἐν τῷ μαγειρείῳ καὶ θὰ τὰ στέλλῃ εἰς τὸν διάβολον, ἐγκαταλελειμμένα καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτὸν φεύγοντα τὴν ὄψιν τῆς μαινχδος ταύτης καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα αὐτὴν τρέ-

χουσαν εἰς τὰς ὁδοὺς πρὸς καταδίωξιν τοῦ φυγάδος τούτου, καὶ θὰ κλαίουν βέβαια τὴν στιγμὴν ταύτην, τὰ ταλαιπώρα βρέφη, καὶ θὰ οἰμώζουσι καὶ θὰ κόπτονται μέσα εἰς τὰ μικρὰ λίχνα των...!

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ

Βυζαντινὸν ἱστορῆμα.

(Συνέχεια, ἴδε πραγματοποιεῖται φύλλον).

Ἐν τούτοις τὸ Κοιτωνάριον προεπορευέτο πάντοτε, καὶ ὁ Χαράλδος, ἐνῶ σφοδρὰ συνεκρούοντο ἐν αὐτῷ πάθη, μηχανικῶς ἠκολούθει. Ὁ εὐνουχίσκος ἐκεῖνος ἔβαινε βεβαίως πρὸς τ' Ἀνάκτορα, εἰσδύων μέχρι τοῦ βωμοῦ τῆς πολυλατρεύτου θεότητος. Τίς οἶδεν ἂν μετ' αὐτοῦ παρεισήγετο, ἐὰν κατέφθανε μέχρι τῶν ποδῶν αὐτῆς... Πλὴν φεῦ, τοὺς χρυσοὺς τούτους ὄνειρους διέλυσε ταχέως ἡ πραγματικότης, καθ' ὅσον ὁ παῖς, καταλιπὼν αἴφνης τὸν Αὐγουστέα, καὶ διελθὼν παρὰ τοὺς ἀγίους Ἀποστόλους καὶ τὸν Λαμπτήρα, κατηυθύνθη πρὸς τὸν λιμένα. Ὁ Χαράλδος ἔσθη τότε, καὶ ἀπεστρέφετο ὅπως δυσθῦμως ἐπανακάμψῃ, ὅτε ὁ εὐνουχίσκος, ὡσεὶ μαντεύσας τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ, ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς. Γλυκὺ θυμὸς ἐλίπς καταπλημμύρησε καὶ αὐθὺς τοῦ νέου Ἰάρολου τὴν καρδίαν, καὶ προέβη περαιτέρω, καὶ τοι οὐδόπως κατανοῶν τὸ συμβαῖνον.

Ἐν τούτοις τὸ Κοιτωνάριον, στρέψαν πρὸς τὸν λιμένα τὰ νῶτα, καὶ διαβὰν παρὰ τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Ἐλευθερίου, ἐξῆλθεν ἐπὶ τῆς μετ' αὐτὸ ἐρήμου παραλίας ἐκεῖ δέ, ἀφοῦ ἐφ' ἱκανὸν ἐβάδισεν ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ παρέκαμψε βράχους τινὰς παρὰ τὴν ὄχθην ἐγειρομένους, ἐφθασεν εἰς μικροσκοπικὸν κοιλίσκον, ἐν ᾧ ἐπεφάνη ἐλαφρὸν ἀκάτιον, ὑπὸ δύο Αἰθιοπῶν ἐλαυνόμενον.

Ὁ Χαράλδος, νεύσαντος τότε τοῦ παιδός, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ κέλυφος, ἐλαφρὸν ὡς ἄκλυον, ἀφοῦ ἐπαρκῶς ἐμακρύνθη τῆς ἀκτῆς, ἤρχισεν ἀναπλεῖν τὸν Βόσπορον. Ἡ ἐσπέρα ἦν ἤδη προκεχωρημένη, καὶ εἰς τὸν γλαυκὸν αἰθέρα πρῶτος ὑπέτρεμεν ὁ ἀργυροῦς τῆς Παφίας ἀστήρ, ἐνῶ θεσπέσιος κατεῖχε τὴν φύσιν πᾶσαν ἡμερος, καὶ ὁ ἥρωας ἡμῶν μόλις διὰ τῶν δύο χειρῶν κατέστελλε τοὺς βιαίους τῆς καρδίας αὐτοῦ παλμούς.

Ἐν τούτοις ἡ πορεία παρετείνετο, καὶ τοῦ Χαράλδου ἐκορυφοῦτο ἡ ἀνυπομονησία, διὸ καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τοῦ εὐνουχίσκου, ἠρώτησεν αὐτὸν ποῦ μετέβαινον, ἀλλ' ἐκεῖνος εἰς μόνην ἀπάντησιν ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων.

Μίαν ὀλόκληρον ὥραν διήρκεσεν ὁ μυστη-

ριώδης οὗτος πλοῦς, μέχρις οὗ, φθάσα πρὸ τοῦ Ἡραίου, ἐστράφη τέλος ἡ λέμβος πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἐν τῷ προαστείῳ ἐκείνῳ ᾠκοδόμησεν ἄλλοτε ἡ περίπυτος Θεοδώρα, ἡ τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ σύζυγος, λαμπρὰ βασιλεία καὶ τεμένη καὶ μαρμαρίνους στοάς καὶ λουτρῶνας, ἐν τῷ μέσῳ εὐθαλῶν λειμῶνων καὶ κήπων. Ἦδη μετὰ παρέλευσιν πέντε ὄλων αἰώνων, πολλὰ τῶν θαυμασίων ἐκείνων κτιρίων κατέκειντο εἰς ἐρείπια, ἀλλὰ διετηρεῖτο πάντοτε ὁ παράδεισος καίτοι πως ἡμελημένος καὶ ὑλομανήσας. Ἐξαφανισθέντων δὲ πρὸς τούτοις τῶν εὐρέων κρηπιδωμάτων, τῶν ἀπειργόντων τέως τοῦ Εὐξείνου πόντου τὰς βιαίας ὁμάς, μόνη ἀπέμεινεν ἐπὶ τῆς παραλίας ἡ χρυσὴ ἄμμος, ἐφ' ἧς ἡρέμα, κατὰ τὴν ὥραίαν ἐκείνην ἐσπέραν, ἐφλοίσθει τῶν κυμάτων ὁ ῥόθος τὴν ἀκτὴν ταύτην ἐφ' ἱκανὸν ἀναπλεύσασα ἡ λέμβος, εἰσέδυ εἰς τεχνητὸν τῆς θαλάσσης βραχίονα, ὃν ἐκάλυπτε πυκνὴ ἀνδενδρὰς κληματίτιδος καὶ ἰάσμου, καὶ τέλος προσωμίσθη εἰς μικρὰν ἀποβάθραν, ἐξ ἰασπιδος καὶ ἀλλαβάστρου συνηρμοσμένην.

Ἐκεῖ τὸ Κοιτανάριον ἀπεβιδάσθη, καὶ ἀκολουθοῦντος πάντοτε τοῦ Χαράλδου, ἀφοῦ διήλθεν ὑπὸ τὰς πυκνάς τῶν δένδρων συστάδας, κατέβη εἰς μικρὸν περίπτερον, ἐντελῶς ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν πλατάνων κρυπτόμενον, καὶ οἰκοδομηθὲν ἄλλοτε ὑπὸ τῆς Ζωῆς Καρβουνοψίνης τῆς τετάρτης συζύγου Λέοντος τοῦ Σοφοῦ. Τὸ οἷκιμα ἐφαίνετο ἐγκαταλελειμμένον, ἀλλ' ὁ εὐνοχίσκος πλησιάσας ἀπεμιμήθη μετὰ θαυμασίας τέχνης τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνας, καὶ τότε, ἀνοιγείσας τῆς θύρας ὑπὸ ἀφανοῦς χειρός, ὁ Χαράλδος παρεισέφρησεν εἰς τὰ ἐνδότερα.

Ἐκεῖ δ' εὐρέθη κατὰ πρῶτον ἐντὸς θαλάμου μαρμαρίνου. Ἀναβρυτήριον ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἐξέχεε παφλαζὸν ὕδωρ εἰς εὐρεῖαν λεκάνην ἐκ πρασίνοιο λίθου, ἐν ᾗ ἐφαίνοντο λουόμεναί μαρμαρίνοι νύμφαι· ἀλλ' οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ, ἢ ἐφώτιζε πολὺχροὺς λυχνία, ὑπὸ τὸ ἀναβρυτήριον κεκρυμμένη, καὶ παρέχουσα εἰς τὸ καταπίπτον ὕδωρ πάσας τῆς ἱριδος τὰς μαρμαρυγὰς, ἐνῷ ἀφ' ἐτέρου ἠνοιγετο ἐπ' αὐτῆς διάδρομος, κατεχόμενος ὅλος ὑπὸ πορτοκαλεῶν, αἵτινες συνέπλεκον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοὺς καταφόρτους αὐτῆς κλώνους. Διαβάς δὲ καὶ τοῦτον ὁ Χαράλδος, ἐφθασε τέλος πρὸ βαρέος παραπετάσματος. Ἦτι ἐκρυπτεν ἄρα γὰρ τὸ ἀργυρόπαστον ἐκεῖνο ὄψικμα; Ὡ ἀφατος συγκίνησις! Ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἔτρεμεν ὡς τὸ φύλλον, καὶ οἱ πόδες ἐκλονίζοντο· ἀλλὰ τέλος διὰ σπασμωδικοῦ κινήματος ἀνήγειρε τὸν πέπλον, καὶ θαυμάσιον ἀπεκαλύφθη τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ θέαμα.

Ἡ αἰθουσα ἦν ἐπίσης μαρμαρίνη. ἀλλὰ δι-
κτυωτὸν ἐκ κεχρυσωμένου χαλκοῦ διῆκε μέχρι

τῆς ὀροφῆς, καὶ παντοειδῆ ἄνθη, ἐπ' αὐτοῦ ἀνέρποντα, μετέβαλλον αὐτὴν εἰς εὐῶδες κἀνίστρον. Πολυπληθεῖς λυχνίαί, ὑπὸ τοῦ φυλλώματος κεκαλυμμέναι, διέχεον ἀμυδρὸν σέλας ἐπὶ τῆς ὅλης περιοχῆς, μαλθακῶς δ' ἐπὶ παστάδος ἐκ φύλλων ῥόδων ἀνακειμένη, διεκρίνετο περικαλλῆς μορφή, ἣν ὁ Χαράλδος ἀμέσως ἀνεγνώρισεν. Ἦν ἡ Μαρία, τὴν αὐτὴν φέρουσα λευκὴν ἐσθῆτα τῆς ἀλήστου ἐκείνης ἐσπέρας. Δι' ἐνὸς ἀλματος εὐρέθη ὁ Χαράλδος παρ' αὐτὴν, καὶ οἱ διακαεῖς πόθοι ὀλοκλήρου μῆγος μετεβλήθησαν εἰς διάπυρον ἀσπασμόν. Τὰ μετέπειτα οὐδεὶς γνωρίζει, ἀλλὰ τὰ μικρὰ τοῦ παραδείσου πτηνὰ διηγοῦνται ὅτι, περὶ τὸ πρῶτον λυκόφως, ὅτε μόλις ἀφυπνισθέντα ἐλέαινον διὰ τοῦ κιτρίνου ῥάμφους τὰς ποικιλοχρόους αὐτῶν πτέρυγας, εἶδον εἰς τὴν θύραν τοῦ περιπτεροῦ λευχεύονα μορφήν, κρεμαμένην ἐκ τοῦ τραχήλου εὐειδοῦς νεανίου, ὅστις ἀποσπασθεὶς τέλος, κατηθύνθη πρὸς τὴν παραλίαν.

Ὁ Χαράλδος ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑπῆρχεν ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν. Ἡ Μαρία, ἐπὶ τῇ προφάσει τῆς προσφάτου ἀσθενείας καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ζωογόνου τοῦ Καταστένου αἵρας, κατεῖχεν ἀπὸ τινος μετ' ὀλιγίστων οἰκετῶν τὸ ἀρχαῖον Ἀνάκτορον τοῦ Ἡραίου, ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο διασκευασθῆν· ἐκεῖ δ' ἐλευθέρως εἰς τὸ περίεργον ἄσπασμα πλανωμένη, πρὸς τὸ ἐσπέρας εἰσέδυσεν ἀπαρατήρητος εἰς τὸ μαρμαρυσμένον περίπτερον, ὅπερ ἔθεωρεῖτο κενόν, καὶ εἰς ὃ προσήρχετο κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε τρόπον ὁ Χαράλδος, οὐ τὴν ἀμύθητον εὐδαίμονιαν οὐδεὶς ἐμάντευε, διότι τὰς ἡμέρας διῆγε κατὰ τὸ σύνθημα ἐν τῷ τρικλίνῳ τῶν Βαριζγῶν.

ΙΣΤ'.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ φοβερὰ τραγωδία διεδραματιζέτο εἰς τ' Ἀνάκτορον. Ὀλίγον μετὰ τὰς ἑορτὰς τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως ὁ Αὐτοκράτωρ Ῥωμανὸς κατελήφθη αἰφνης ὑπὸ ἀσθενείας παραδόξου, ἣτις ἐπήνεγε τὴν πτωσιν πασῶν αὐτοῦ τῶν τριχῶν, ἀνόσῳ χρονίᾳ μάλλεται, λέγει ὁ Γλυκῆς, καὶ τριχορῆυε γένυν τε καὶ κόμην.» Ἐννοεῖται ὅτι ἐκλήθησαν ἀμέσως οἱ κράτιστοι τῆς ἐποχῆς ἰατροί, ἀλλ' οὐδὲν ἤνυσαν, οὕτως ὥστε ὁ ἀτυχὴς Ἀναξ, περιεθλῶν εἰς θέσιν οἰκτρὰν καὶ σχεδὸν διαρκῶς κλινοπέτης, ἐπεκαλεῖτο τὸν θάνατον, ἤρχισε δὲ τότε ψιθυριζομένη φήμη ἀπαισία, ἣτις ταχέως διεδόθη καὶ γενικῶς ἐπιστεύθη.

Εἶδομεν ἤδη ὅτι ὁ σώφρων βίος, ὃν μετήρχετο ὁ ἐξηκοντούτης πλέον Ῥωμανός, οὐδόλως ἤρρεσκεν εἰς τὴν ζωηρὰν αὐτοῦ συμβίαν, ἣτις ἀσφαδασμοῖς σαρκικοῖς ὑπθερμαινομένη, κατὰ τὴν ἐκφρασιν πάντοτε τοῦ χρονογράφου, ἤρχισεν «ἐρωτικῶς ἐνορῶσα» πρὸς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ὀρφανοτρόφου Μιχαήλ, «εὐπρεπέστατον τὴν

ὄφιν ὑπάρχοντα,» καὶ περιῆλθεν ἐπὶ τέλους εἰς κρυφίας πρὸς αὐτὸν σχέσεις. Ἄλλ' ἐὼν φυσικὸν παρίσταται οὕτω τὸ πάθος τῆς Αὐτοκρατείας, τὴν προθυμίαν τοῦ νεαροῦ εὐνοομένου ἀνεπαρκῶς ἐξήγει ἢ τὴν ἐνοχὴν αὐτοῦ περικαλύπτουσα πορφύρα, οὐδ' ἔσφαλλον οἱ φρονούντες ὅτι ὠθεῖτο ἰδίως ὑπὸ ἀκράτου φιλοδοξίας, ἀπαύστως ἄλλως τε ὑπὸ τῆς φιλαρχίας τοῦ Ὀρφανοτρόφου συνδαυλιζομένης. Τούτων πάντων γνωστῶν διατελούντων, οὐδὲως παρὰδοξα τὰ ψιθυριζόμενα περὶ συγεροῦ κακουργήματος, καὶ τὴν γενικὴν ταύτην πεποιθησιν ἐπεβάρυννε τῶν ἱατρῶν ἢ συμπεριφορὰ, ἣτις ἐφαίνετο δυσεξήγητος. Ὁσάκις ἐκαλοῦντο εἰς τ' Ἀνάκτορα, προσήρχοντο οὗτοι τρέμοντες, ὠμίλου ἀσυναρτήτως καὶ ἀπεχθῶρον τὰς κεφαλὰς σείοντες, ὡσεὶ ἐκ δεινοῦ ἐλυτρώθησαν κινδύνου· καὶ ὅμως οὐδεὶς ὠμίλει, οὐδεὶς κατήγγελλε τὸ φρικτὸν ἀνοσιούργημα, διότι οἱ δράσται ἦσαν καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος ἰσχυρότεροι, διότι πᾶσα νύξις ἐπέφερε τὴν ἀπώλειαν.

Ἄλλ' ἡμᾶς οὐδεὶς ἀναχαιτίζει τοιοῦτος ἐνδοιασμός. Ναί, ἦσαν βásiμα τὰ θρυλλούμενα, ναί, ὁ Ἄναξ ἔβαινε βραδέως πρὸς τὸν τάφον, «βραδυθανάτοις φαρμάκοις κατεργασθεῖς» ὑπὸ τῆς ἀσπλάγχνου αὐτοῦ συζύγου καὶ τοῦ ἀσυνειδήτου Ἀδώνιδος, τοῦ μεταχειριζομένου τὴν βασιλικὴν παστάδα ὡς βραθυμὴ πρὸς τὸν παγκόσμιον θρόνον. Βράχθρον ἀληθῶς ζοφερόν ἢ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ, καὶ ἀποτρόπαιον τὸ πρὸ ἡμῶν ἀνελισσόμενον θέαμα. Ἰδετε τὴν παρήλικα ἐκείνην Ἄνασσαν, τὴν ἐκ πάθους ἀκαθέκτου κηλιδοῦσαν τὴν σεπτὴν τῆς Ῥώμης πορφύραν, ἴδετε τὸν μόλις ἠδῶντα περικαλλῆ νεανίαν, ὑπὸ τοῦ πελιδνοῦ τῆς ἐπιληψίας φάσματος κατασκαλλόμενον, καὶ ὅμως ὀρέγοντα πρὸς τὸ στέμμα τὴν αὐτὴν ὑποτρέμουσαν χεῖρα, δι' ἧς ἔμιξε τὸ δηλητήριο, πράστητε εἰς τὰς κρυφίας ἐντεῦξαι τῶν δύο ἐκείνων ὄντων, τῶν ἀνταλλασσόντων ἀθεμίτους ἀσπασμούς, καὶ ἀναμετρούντων συνάμα τὴν πρόδον τῆς καταστροφῆς, τῆς μετὰ σατανικῆς ψυχραιμίας παρασκευασθείσης, καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν τελομένης. Ἐφ' ὅσον ἐπελιδνοῦτο τὸ κεχρισμένον τοῦ Ἄνακτος μέτωπον, ἐφ' ὅσον ἐκοιλοῦντο οἱ σθεννύμενοι ὀφθαλμοὶ ὑπὸ τὴν φοβερὰν τοῦ κωνείου ἐπήρεια, ἐπὶ τοσοῦτον ἠγάλλοντο αἱ ἀνθρωπόμορφοι τίγρεις, καὶ εἰς τρυφερωτέρας ἐτέρποντο περιπτύξεις. Ἰλιγγῶς ὁ ἀναλογιζόμενος τὴν λελογισμένην τὴν ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους πικρατειομένην ἐκείνην δολοφονίαν, ἧς οἱ τῶν δαιμόνων ἀπικισιώτεροι δράσται προσήγγιζον ἐν τούτοις εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ μὲν Αὐγοῦστα διὰ τοῦ θεοσδότου σκήπτρου, καὶ ὁ συνένοχος αὐτῆς διὰ τοῦ θεοσδότου κάλλους. Οὐδὲως ἔμπορον ἐπομένως ἐὼν οἱ τεκλιπύρωι τοῦ Βυζαντίου ἄστοι,

ἀκούοντες τὰ ψιθυριζόμενα περὶ τῶν ὑφίστων ἐκείνων σφαῖρῶν, ἧς συνέχον μετὰ τῶν νεφῶν, ἐποίουν τοῦ σταυροῦ τὸ σημεῖον, καὶ ἀπεμακρύνοντο ὡσεὶ ἐπέκειτο δεινὴ τις πανωλεθρία.

Ἐν τούτοις, καίτοι καταφυγόντες εἰς τὰ βραδυθανάτα φάρμακα, ὅπως παρασκευάσωσι φυσικὴν δῆθεν καταστροφὴν, οἱ δράσται κατεβιβρώσκοντο ὑπὸ τῆς ἀνυπομονησίας, καὶ, τῇ εἰσηγήσει πάντοτε τοῦ Ὀρφανοτρόφου, ὁ Μιχαὴλ κατέφυγε τέλος, πρὸς ἐπίσπευσιν τῆς λύσεως, εἰς ἔτι ζοφερώτερον τερατούργημα. Διελθούσης ἐν τῷ μέσῳ τῶν συγκινήσεων τούτων τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ἡ μεγάλη Πέμπτη ἀνέτειλεν ὑετώδης καὶ σκοτεινὴ, ὡσεὶ ἀγωνιώσης αὐτῆς τῆς φύσεως ὑπὸ τὴν ἐπήρεια συγεροῦ προκισθήματος. Ψυχρὸς βορρᾶς, παρασύρων πυκνὰς χιόνος νιβάδας, ὠλόλυξεν εἰς τὰς κυπαρίσσους, ἧς ἔκαμπε μέχρι γῆς, καὶ κατεβοθροῦτο εἶτα εἰς τὰς στενάς τῆς πόλεως ὁδοῦς.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐτελεῖτο εἰς τ' Ἀνάκτορα προέλευσις παγανῆ, ἦτοι πένθιμος, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπίσημος δεξιῶσις, καθ' ἣν διενέμοντο εἰς τοὺς Συγκλητικοὺς αἱ βόγαι, ἦτοι τὰ πασχάλια τοῦ Ἄνακτος δῶρα. Ὁ Αὐτοκράτωρ Ῥωμανός, πιστὸς εἰς τὸ καθήκον μέχρις ἐσχάτων, καὶ μικρὰν αἰσθανόμενος ἀπὸ τινος βελτίωσιν, παρέστη κατὰ τὸ εἰωθὸς εἰς τὰς τελετὰς ταύτας, καὶ καθεθεῖς ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ θρόνου ἐν τῷ Κουμιστωρίῳ, προέβη εἰς τὴν διακομὴν... Ἄλλ' οἰκτρὸν ἦν τὸ θέαμα τοῦ πελιδνοῦ ἐκείνου φάσματος τῆς προτέρας μεγαλειότητος, καὶ μόλις καταστέλλοντες τὰ δάκρυα προσήρχοντο καθ' ὀμίλους οἱ πιστοὶ Μεγιστᾶνες. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν συγκατελέγετο καὶ ὁ Χαράλδος, καθ' ὅσον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐβδομάδος οἱ Βαριάγοι ἐφύλαττον ἐν τοῖς Ἀνακτόροις.

Τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας παρήλθεν ἐν ἡρεμίᾳ, τοῦ Βασιλέως μὴ μεταβάλλοντος εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, ὅπως παραστῆ εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν Παθῶν, μὴδὲ κελεσάντος μετὰ τοῦτο τοῦς Ἄρχοντας εἰς τὴν συνήθη ἱερὰν εὐωχίαν, διὸ καὶ βαθεῖα ἐδέσποζεν ἐν τοῖς Ἀνακτόροις σιγή, ἀφοῦ, κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν, ἐκλείσθησαν πᾶσαι αὐτῶν αἱ πύλαι. Ἦν τότε ἡ ἐβδόμη περὶπου, καὶ ὁ Χαράλδος, ἐν τῷ φυλακκίῳ καθήμενος, ἐπλανᾶτο διὰ τῆς φαντασίας εἰς τρυφερὰ ἡλύσια. Τὴν Μαρίαν ἀναλογιζόμενος, ἧς ἔστειρεῖτο ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκτάκτου ταύτης ὑπηρεσίας, ἔστεινε ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ὥραν συνήθως ἐτύφα εἰς τὰς ἀφρώδεις ἀγκάλας τῆς ἐπεράστου αὐτοῦ φίλης.

Ἄλλὰ τοὺς ἡδῆς τούτους ῥεμβασμούς διέκοψαν αἴφνης γοεραὶ κραυγαί, ἐκ τοῦ Χρυσοτρικλίνου προερχόμεναι. Ὁ νέος Κόμης, ἀρπάσας

τὸ ξίφος, καὶ ὑπὸ τινῶν τῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ ἀκολουθούμενος, ἔσπευεν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τὰ διάφορα τῶν Ἀνακτόρων διαμερίσματα ἦσαν κενά, φυλαττόμενα μόνον ὑπὸ τῶν Νομῆρων, οἵτινες οὐδεμίαν παρέσχον ἀντίστασιν, κατέφρασε δὲ οὕτω μέχρι τῶν προθαλάμων, ἔνθα εὔρε τρέμοντας τοὺς Παρακοιμωμένους.

— Τί συμβαίνει, ἠρώτησε;

— Ἀγνοοῦμεν, ἀπήντησαν οὗτοι.

— Τότε σπεύσατε.

— Οὐδεμία ἐδόθη διαταγή.

— Τίς ἀναμένει διαταγὰς εἰς τοιαύτην στιγμήν; Ἐμπρός!

— Οὐδεὶς διέρχεται τὸ ἱερόν τοῦτο κατώφλιον ἄνευ εἰδικῆς τοῦ Ἀνακτοῦ ἀδείας, ἀπήντησαν οἱ δύο Δομέστικοι, σύροντες τὰ ξίφη καὶ παρὰ τὴν θύραν τασσόμενοι.

Ἄλλὰ πρὶν ἢ συνέλθωσιν οἱ λοιποὶ Παρακοιμώμενοι, ὁ Χαράλδος, ἀπωθήσας αὐτοὺς ὡς ἀθύρματα, ὤρμησεν εἰς τὰ ἐνδότερα ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ ἀκολουθούμενος. Εὔρε δ' ἐγκαταλειμμένα καὶ τὰ ἰδιαίτερα τοῦ Αὐτοκράτορος δώματα, μέχρις οὗ, φθὰς εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ κοιτῶνος, συνήντησεν ἐκεῖ τοὺς Πραιποσίτους, οἵτινες ἐγνώριζον μόνον ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐλοῦετο. Στραφεῖς ὅθεν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἔσπευσε πρὸς τὸ τιμῆμα τῶν βαλανείων, καὶ τὴν φορὰν ταύτην εὔρε τοὺς προδρόμους κατεχομένους ὑπὸ τῶν εὐνοῦχων τοῦ Κουβουκλείου, οἵτινες ὅμως, περιδεεῖς καὶ τὰς τρίχας τίλλοντες, καίτοι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν συμβαινόντων, οὐδόλως, παρὰ τὸ καθήκον αὐτῶν, ἀντέστησαν. Φθὰς δὲ οὕτω μέχρι τῶν Ἀποδυτῶν, εὔρε τοὺς Μαγλαβίτας μετὰ τοῦ Βαλνιαρίτου καὶ τοῦ Πρωτευβαταρίου. Οὗτοι, ἐκ τοῦ συνεγγυῆ ἀκούσαντες τοὺς γόους, οὗς ἠκολούθησεν ὡσεὶ ἐπιθανάτιος ῥόγγος, διετέλουν ἐπίσης ἐν ἄκρᾳ συγκινήσει, ἀλλ' ἀπέμενον εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν, καθ' ὅσον αὐστηροτάτη ἐτύγχανεν ἡ τῆς Αὐλῆς ἐθιμοτυπία, καὶ διὰ θανάτου ἐκολάζετο πᾶς ὁ διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ μαινῶν τὸ ἱερόν διαμερίσμα τοῦ κολυμβήματος, ἔνθα μόνος πλέον εἰσέδυν ὁ Ἀναξ μετὰ τῆς μυστικῆς αὐτοῦ θεραπείας καὶ τῶν λουστῶν. Ὁ Χαράλδος ἐν τούτοις, ἀτελής ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην Βυζαντινός, ὤρμησεν αὐθις πρὸς τὰ ἔμπρος, ἀλλὰ μόνις ἤγγισε τὸ παραπέτασμα, τὸ καλύπτον τὸ μονόθυρον ἀπέμεινεν ἐμβρόντητος· πελιδνὴ καὶ ἀγρία τὴν ὄψιν ἴστατο πρὸ αὐτοῦ. τίς νομίζετε; Ἡ Αὐτοκράτειρα Ζωή.

— Τί ζητεῖς; ἠρώτησεν αὕτη, φοβερόν ἐλσφενδονίζουσα κατὰ τοῦ τολμητίου βλέμμα.

— Ἐσπευδὸν εἰς βοήθειαν, ἤκουσα θόρυβον.

— Μακρὰν! ἐπέταξεν ἡ Ἀνασσα, δεικνύουσα ὀργίλως τὴν θύραν, καὶ τὸ παραπέτασμα κατέπεσεν.

Ὁ Χαράλδος ἀπεσύρθη τότε πλήρης ἀπορίας,

ἀφίει πρηνεῖς τοὺς Μαγλαβίτας, οἵτινες καταπεσόντες ἄμα τῇ ἐμφανίσει τῆς Αὐγούστης, μάτην ἐζήτουν τὸ ἀναγκαῖον θάρρος ὅπως ἀνεγερθῶσι. Καὶ οὐχὶ ἀδίκως, καθ' ὅσον τὸ γεγονός ἦν πρωτοφανές καὶ ἀνήκουστον. Ἡ Ἀνασσα ἐν τῷ βλανεῖφ, λουομένου τοῦ Αὐτοκράτορος! Μυστήριον ἀνεξερεύνητον, καὶ περὶ ὃ ἐπυκνοῦτο διαρκῶς ὁ ζόφος, καθ' ὅσον μόλις παρελθούσης μιᾶς ὥρας, ἤρχισε σειρά ὅλη γεγονότων ἐκτάκτων. Τὰ πρὸ μικροῦ ἀκόμη σκοτεινὰ Βασιλεῖα ἀπῆστραπτον ἤδη ἐκ μυρίων φώτων, ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἑορτῶν, πρᾶγμα καταπληκτικὸν ἐν τῇ μεγάλῃ ἐβδομαδί, ἐνῶ διὰ τῶν εὐρέως ἀναπετασθεῖσων πυλῶν συνέβηον οἱ πολυπληθεῖς Μεγιστάνες, διὰ τῶν Πραιποσίτων κληθέντες, καὶ φέροντες, ἀντὶ τῶν παγανῶν, τὰ πομπωδέστερα τῶν ἀλλαξιμάτων. Μετ' ὀλίγον δ' ἐθεάθη προστρέχων καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος μετὰ τοῦ ἀνωτάτου κλήρου, κληθεῖς, ὡς ἐθρυλλεῖτο, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ῥωμανοῦ ἐκ τῆς ἀγίας Σοφίας, ἔνθα μόλις κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἔληγεν ἡ τῶν Παθῶν λειτουργία.

Ταῦτα πάντα ἦσαν τοσοῦτον παράδοξα, ὥστε ὁ Χαράλδος, ὑπὸ φυσικῆς ἐλαυνόμενος περιεργείας, περιεβλήθη τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ στολήν, καὶ εἰσῆλθεν ἐπίσης εἰς τ' Ἀνακτορὰ· ἀλλὰ διάφορος ἦν ἡδὴ ὅλως ἢ ἐκεῖ τῶν πραγμάτων ὄψις. Ἀντὶ τῆς προτέρας σιγῆς καὶ τοῦ σκότους, εἰς τὰς καταφώτους αἰθούσας συνωθούτο νῦν αἱ πολυπληθεῖς τῶν Αὐλικῶν τάξεις, καὶ ἀσυνήθης ἐδέσποζε συγκίνησις. Διήλθε δὲ οὕτως ὁ νέος Κόμης μέχρι τοῦ Χρυσοτρικλίνου, ἀλλ' ὅτε ἀφίχθη εἰς τὴν μεγάλην τοῦ διαμερίσματος ἐκείνου αἴθουσαν, μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐπίστευσεν. Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ἀρχαδίου ἐκάθητο, ἀγέρωχος καὶ τὴν πορφύραν περιβεβλημένη, ἡ Ζωή, παρ' αὐτὴν δ' ἐπὶ ἐτέρου θρόνου, τὸ λευκὸν φέρον στέμμα καὶ τὰ βασιλικά σήματα βαστάζων, ὁ Μιχαήλ. Δεξιῶς ἴστατο ὁ Πατριάρχης μετὰ τοῦ κλήρου, καὶ τὴν λοιπὴν αἴθουσαν ἐπλήρουν οἱ χρυσοπάρυφοι Συγκλητικοί, ἀλλὰ σκυθρωποὶ πάντες καὶ καθ' ὁμίλους ψιθυρίζοντες.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ,

~~~~~*~~~~~

Ἄν δὲν ἐννοίωσες τὴ λύπη δὲν θά νοιώσης τὴ χαρά.

*

Τὸ νερὸ ποῦ με πνίγει πέλαγος μοῦ φαίνεται.

*

Τὸ ψάρι ποῦ ἐξέφυγε ἀπ' τὸ δίκτυο θηροῦμε πάντα πῶς ἦταν μεγάλο.

*

Ὅπου εἶνε λίγο μὴ ζητᾶς πολὺ.

(Ἀρμενικὰ παροιμίαι.)

~~~~~*~~~~~